- *Εντελώς Αναξιοπρεπές!* στο θέατρο ΣΤΟΑ-

Εντελώς Αξιοπρεπές!

της Ειρήνης Μ. Μουντράκη

Από την ίδρυση του θεάτρου Στοά, ο Θανάσης Παπαγεωργίου και η Λήδα Πρωτοψάλτη στράφηκαν κυρίως στη σύγχρονη νεοελληνική δραματουργία, τη στήριξαν όσο λίγοι και ανέβασαν στη σκηνή έως σήμερα πενήντα έργα της σύγχρονης παραγωγής! Με συνέπεια που ανάλογη της δεν διαθέτει κανένα άλλο αθηναϊκό θέατρο, εδώ και τριάντα τρία χρόνια η σκηνή της αποτελεί βήμα και χώρο έκφρασης για νέους συγγραφείς, που η επιλογή τους έχει δικαιώσει τη Στοά στο πέρασμα του χρόνου. Μελετώντας κανείς το ρεπερτόριο της Στοάς θα διαπιστώσει πως ταυτόχρονα μελετά τη νεοελληνική δραματουργία. Από τον Ιάκωβο Καμπανέλλη, τον Μάριο Ποντίκα, τον Λάκη Κουρετζή, τον Πέτρο Μάρκαρη, τον Γιάννη Χρυσούλη, τον Γιώργο Μανιώτη, τον Κώστα Μουρσελά, τον Μποστ, τον Μπάμπη Τσικλιρόπουλο, τον Γιάννη Ξανθούλη, τον Ανδρέα Στάικο έως τον Βασίλη Ραΐση και τον Παναγιώτη Μέντη

Το *Εντελώς Αναξιοπρεπές* του Βασίλη Κατσικονούρη βραβεύτηκε με έπαινο θεατρικού συγγραφέως στον Δεύτερο Διεθνή Διαγωνισμό για τη συγγραφή πρωτότυπου θεατρικού έργου που διοργανώνει το Ίδρυμα Ωνάση, το 2001. Τρία χρόνια αργότερα η Στοά είναι εκείνη που θα το παρουσιάσει πρώτη στο ελληνικό κοινό. Ωστόσο το έργο έχει υποστεί σημαντικές αλλαγές σε σχέση με την αρχική του μορφή. Ο συγγραφέας ανταποκρινόμενος στις ανάγκες του θεάτρου και του σκηνοθέτη προχώρησε σε ουσιαστικές αλλαγές όπως την αφαίρεση προσώπων αλλά ακόμα και την αλλαγή της λύσης του δράματος.

Το έργο έχει έντονο πιραντελλικό χαρακτήρα κυρίως λόγω της εκτεταμένης χρήσης του παιχνιδιού των ρόλων. Σε μία ψυχιατρική κλινική οι ασθενείς καλούνται να δώσουν μία παράσταση για χάρη μίας ψυχολόγου που έρχεται να ελέγξει τα αποτελέσματα της μεθόδου που εισηγείται ο γιατρός – ιδιοκτήτης της κλινικής. Στην παράσταση οι ασθενείς – ηθοποιοί αναπαριστούν τον χαμένο από τη μνήμη τους παλιό εαυτό τους Ο Γιατρός σε ρόλο δημιουργού, κάτι μεταξύ θεατρικού συγγραφέα και θεού, αναλαμβάνει να διαμορφώσει εκ νέου τους χαρακτήρες των ασθενών του οδηγούμενος στην απόλυτη επιτυχία της Μεθόδου του που είναι η Τελειοποίηση τους. Τελειοποίηση που έγκειται στη

μερική επαναφορά της συνείδησης και στην άμβλυνση της μνήμης όπου ελλοχεύει «κίνδυνος». Σκοπός η ταύτιση ρόλου και ασθενή-ηθοποιού.

Χαρακτηριστικό της σκηνοθεσίας του Γιάννη Αναστασάκη υπήρξε η συγκατάβαση. Προχώρησε σε ένα άτολμο και συγκαταβατικό ανέβασμα του έργου χωρίς να εκμεταλλευτεί το άνοιγμα της φαντασίας και του πειραματισμού που επιτρέπει το ίδιο το έργο. Μπορεί να σεβάστηκε το σώμα και το γράμμα του κειμένου αλλά δεν φάνηκε να αντιμετωπίζει ισάξια και το πνεύμα του. Έτσι το αποτέλεσμα είναι μία αξιοπρεπέστατη παράσταση, με πολύ καλές ερμηνείες που δυστυχώς όμως αδυνατεί να κάνει την υπέρβαση και να ανοίξει στον θεατή παραπάνω ορίζοντες από ένα πρώτο επίπεδο ανάγνωσης. Εκεί που ευτύχησε το εγχείρημα είναι στις ερμηνείες. Η παρουσία του Θανάση Παπαγεωργίου άλλωστε στη διανομή είναι αρκετή από μόνη της για να εγγυηθεί ένα εξαιρετικό επίπεδο.

Πολύ μεστές και άρτιες ερμηνείες είχαμε τη δυνατότητα να δούμε και από τον Παύλο Ορκόπουλο, στο ρόλο του Γιατρού, που απέδωσε με ενάργεια τη διαστροφή του χαρακτήρα του, την Εύα Καμινάρη ως ψυχολόγο-ακαδημαϊκό που μετατρέπεται από παρατηρητής σε θύμα της παράνοιας του αδίστακτου θεράποντα ιατρού και της Ευδοκίας Σουβατζή στο ρόλο της συμπλεγματικής συλλέκτριας Ζέτας. Στους υπόλοιπους ρόλους ο Αλέκος Κούρος (Βικέντιος), ο Δημήτρης Θεοδώρου (Μάριος), ο Πολύκαρπος Πολυκάρπου (Παρασκευάς), η Ειρήνη Χέλιου (Νατάσα) και ο Ηλίας Κατέβας (Κος Λιγνός) ανταποκρίθηκαν με συνέπεια σε σχέση με το κλίμα της παράστασης όπως αντίστοιχα και η Λέα Κούση με τα σκηνικά και τα κοστούμια της. Πιο ατμοσφαιρικοί υπήρξαν οι φωτισμοί που επιμελήθηκε ο Θανάσης Παπαγεωργίου.

Σε κάθε περίπτωση, και παρά τις όποιες αντιρρήσεις, πρόκειται για μια παράσταση και ένα κείμενο που αξίζει τη συμμετοχή του κοινού.

Περιοδικό ΑΝΤΙ, τεύχος 818, Παρασκευή 28 Μαΐου 2004